

Demasteret.

Roman

af

W. Reiffenstein-Hansen.

14. Kapitel.

(Sluttet)

Det var dog for dristigt, hvad denne stakkels Forskaffelse af dem havde gjort!

„Aldrigs ikke,“ svarede Vender lige saa roligt som før.

„Ja, ellers vilde jeg ikke have omtalt det til Dem, efter at De i Gaar fandt det nødvendigt at vise mig tilbage inden for de tre Gange. For det første har jeg mine Forældres Portrætter, som jeg tror er malet her i Italien, de findes i denne Medaille, der ogsaa markværdigt bærer deres Navn og Navn, Hr. Marquis. Da De nu kender de fleste Adelsfamilier, vilde det maaske være Dem muligt at disse Billeder at gjenkende en eller anden af dem.“

Han havde ved disse Ord taget Medajllonen frem og lagde den ned paa Skrivebordet foran Marquisen.

Denne togede et Blik paa Portræterne og sprang op med et Udbrud af Overraskelse og stirrede spørgende paa Vender.

„Det er Deres Forældre, Signor?“ spurgte han, og hans Blik udtrykte den højeste Grad af Forbavselse.

„Jeg havde den Hæder at sige Dem det for. Min Fader var den Grev Frederigo Dario, det ved jeg, men min Moder —“

„Var min Søster,“ afbrød Marquisen. „Nu ved jeg, hvorfor Deres Ansigt fra første Øjeblik forekom mig saa bekendt. Ja, hvad jeg kan gøre, Signor, for at gjenindsætte Dem i Deres Rettigheder, det skal se. Forhaabentlig har De ogsaa andre Beviser end denne Medaille, thi over for Rigtigheden vil det ikke være nok.“

„Det vil jeg let kunne forsøge mig fra mit Hjemsted. At mine Forældre aldrig selv har givet mig Underretning om deres Navn og Stand forklarer dermed, at jeg endnu var Dreng, da de døde og altsaa næppe havde haft Forskand paa saadanne Oplysninger.“

„Ved De, at De nu har Krav paa Darios Besiddelse? De kommer et Majorat og den anden Søn kan først erverve dem, naar den anden har uden at efterlade sig mandlige Livsarranger. Grev Stefano maa altsaa vige for Dem, men det gjør han næppe godvilligt, og hvis De ikke foretrakker et Forlig, vil det rimeligvis blive en langvarig Proces.“

„Dertil, Hr. Marquis, det vil blive en meget kort Proces, thi netop om denne Grev Stefano vil jeg tale med Dem. Den ægte Grev Stefano er sikkert for længe siden død, og han, der nu spiller Rollen, er — Vandithovdingen Pepo Tubi.“

Om en Bombe var slaaet ned for Fødderne af Marquisen, havde han ikke kunnet blive mere forskrækket end ved disse Ord.

Hans Blik røbede, at han begyndte at tvivle om Venders Forskand.

„Jeg vilde det allerede i Gaar, da De gjorde mig Beskrivelser, og kunde have givet Rigtigheden Underretning derom, men da han skulde indtræde i Deres Familie, holdt jeg det for min Pligt først at tale med Dem derom.“

„Det gjorde De det i,“ sagde Marquisen tonløst, idet han varmt trykkede Venders Haand, „jeg takker Dem meget derfor. Det vil blive en frygtelig Skandale, men det lader sig ikke ændre. Jeg maa være glad over, at Opdagelsen skete allerede nu. Hvis min Datter var bleven denne Mandes Gemalinde — hvilken skækkelig Skæbne var hun da ikke bleven prægnet ved sine Forældres Dvang!“

Han gik hurtigt op og ned ad Gulvet og talte mere til sig selv end til Vender.

„Og hvorfor vilde vi tvinge hende? Hvorfor lod vi hende ikke være fri?“ vedblev han halvt for sig selv. „Jeg skulde ikke have givet efter for Marquisinden, der i sin Blintheed overhaa alle hans Fejl og vilde ofre sit Varns Lykke for sin egen Stolthed, det var en Svaghed af mig, at jeg ikke satte mig imod hendes Vilje, jeg blidte mig ind, at det var for at bevare Freden i Hus; men nu skal det blive anderledes, i rette Tid er mine Dine bleven aabnet. Liatta skal selv bestemme over sin Fremtid — det skal ikke gaa hende som Rosa.“

„Hr. Marquis — et Ord i rette Tid,“ udbød Vender rødmende, medens Marquisen, der ganske havde glemt hans Tilstedeværelse, forskrækket vendte sig om. „Det var bestemt, at Deres Datters Forlovelse med Grev Dario skulde deklareres allerede i Aften —“

„Ja, desværre, men det er der naturligvis ikke længere Tale om.“

„Jeg beder Dem, lad Forlovelsen alligevel finde Sted og lad den rette Grev — mig træde i Stedet for den falske. Jeg har elsket Deres Datter i lang Tid, men først i Gaar, da jeg havde Biskop for at jeg ikke var den ubekendte Eventyrer, har jeg tilslaaet hende min Kærlighed, og hun har hørt mig. Giv De os Deres Belsignelse og gjør to Mennesker lykkelige for hele Livet.“

Var Marquisen bleven overrasket ved Venders første Afsløring, saa blev han det ikke mindre ved denne sidste. Men han indsaa, at det vilde være den bedste Løsning af den pinlige Konflikt, som Demasteringen af Vandit hovdingen vilde fremkalde.

„Ja,“ sagde han derfor, „naar Liatta elsker Dem, vil jeg ikke modsætte mig en Forbindelse med Dem. Vi vil tale med hende derom.“

„Men Marquisinden?“ bemærkede Vender.

„Hun har forspildt Retten til at bestemme over sit Varns Fremtid,“ svarede Marquisen fast, „men selv om saa var, vilde De som Grev Dario ikke have noget at frygte fra hendes Side. Dog lad os nu først gjøre vor Pligt, tag en Hest og rid til Spoleto for der at gjøre Anmeldelse, thi en Pepo Tubi bør ikke staaes, selv ikke af Hensyn til mit Hus.“

14. Kapitel.

Den næste Morgen, saa tidlig som Lystighedshensyn tillod det, gik Vender til Slottet og lod sig melde hos Marquisen.

Han blev straks modtaget og traadte ind i Arbejdsstovet, hvor Marquisen sad ved sit Skrivebord.

Han gjorde Tegn til Vender, at han skulde tage Plads. „De ønsker en Samtale,“ begyndte han med en vis Kulde, sandsynligvis Efterklang af den foregaaende Dags Forsømmelse; „hvormed kan jeg være Dem til Tjeneste?“

„Jeg vilde gjerne bede Dem om Raad i et Anliggende, der for mig har stor Betydning,“ svarede Vender, „det er angaaende min Herkomst. Jeg har nemlig Grund til at antage, at mine Forældre en Gang har levet under andre Forhold end dem, hvori jeg er bleven opdraget, og at de maaske har opgivet Rettigheder, som jeg kunde kræve tilbage for mig. Jeg er egentlig af den Grund kommen til Italien, forskjellige Omstændigheder gjorde mig det nemlig indlysende, at mine Forældre stammede herfra.“

Marquisen lagde sig tilbage i sin Stol og rakte et meget spottende Blik paa Vender.

„Hvis jeg forstaaar Dem ret, Signor, saa mener De at nedstamme fra en fornem italiensk Familie?“

„Ja,“ svarede Vender roligt og bestemt.

15. Kapitel.

En halv Time senere var Vender paa Vejen til Spoleto.

Han red saa stærkt Hesten kunde løbe, og naaede da ogsaa snart Bestemmelsesstedet.

Da han kom ind paa Politibureauet og forebragte sin Opdagelse for den til Stede værende Inspektør, hørte denne taus og alvorlig paa ham, men da han var færdig med sin Beretning, sagde Inspektøren:

„De kommer for sent med Deres Melding, Signor.“

„Hvad mener De?“ spurgte Vender hastigt. „Er han flygtet — han har ariet Uraad?“

„Nej, men han staar for en højere Dommer. Man fandt i Morges hans Lig i Slotsparken, og til det var der hørt en Seddel.“

Han rakte Vender Papiret, hvorpaa der stod:

„Denne Mand er Pepo Tubi, han er dræbt for Mordet paa Annunziata.“

„Vi er forsvigt paa Spor efter Morderen,“ fortalte Embedsmanden videre, „og der er allerede en Afdeling ude for at fange ham.“

„Saa er der ikke andet for mig at gjøre end ønske ham, at han maa undslippe sine Forsølgere,“ sagde Vender. „Jeg har fortalt Dem, hvorledes jeg fandt ham, og jeg kan ikke nægte, at jeg har Medlidenshed med ham. Han har jo i dette Tilfælde kun sparet Dødsstraffen en Ulejlighed.“

„Det kan ikke komme i Betragtning,“ svarede den anden. „Retten maa have sin Gang.“

„Naturligvis. De føler blet som Embedsmand, jeg som Menneske, og som saadan ønsker jeg, at Philippo maa undslippe Dem. Adio, Signor!“

Han forlod Bureauet og red langsomt og i dybe Tanker tilbage til Slottet.

Det er tidlig Morgensund den næste Dag. Over Adriatichavet ligger en hvid, lys Taage, der indhyller Bølgerne og Klippebredden som et Slør, nu og da river Morgensunden en Klange deri og aabner Udsigt til det klare Havspejl og de mørke Klippemasser. Solen kramper med dette følgende Taagestør; over Landet er det forbrøvet som en Fjagtning, der trænges længere og længere ned mod Søen og vanskelig kan rive sig løs fra sit byrøbere Hjem.

Paa en Klippeaffats, med Djuene rettet ud over Havet, Haaret slagrende for Vinden, staar en Mand — Philippo — Pepo Tubis Morderer.

Derude paa de solblinkende Bølger vugger sig et Smuglerkøb, som skal føre ham bort. Han har givet Tegn, og en Vaad arbejder sig ind mod Bredden.

Med forslagne Arme staar han der. Paa hans Pande over hans Liv — ligger Smertens og Fortvivlelsens Øyer, ikke de stormende, brændende, som skaffer Lust, men de tunge, stille, som dræber Hjertet og tørrer Taaren i Øjet ved sin sviende Vaad.

Tordnende larmer Brændingen mod Klipperne.

„Lev vel, Du solrige Land“ hvisler hans Læber. „Jeg forlader din Klipperandende Kyst for derude i Livets Storme at søge Forgjæmelse, Forgjæmelse af den Lykke, jeg en kort Tid nød ved den Elskedes Side, Forgjæmelse af Smerten, som piner mit Bryst — Forgjæmelse! Om jeg kan finde den!“

„Den skal vi staffe dig!“

Han farer op — ved Siden af ham staar en Gendarm og bagved befinder sig flere.

„Overgiv dig — du er vor Fange!“

Et rask Spring tilbage paa Klippeaffatsen, der hang ud over Brændingen, bragte ham uden for sine Forsølgerees Rækkevidde.

Hans Arter spændtes af Blodet, de sorte Djuene lygnede, han var i et Nu den dristige, raadsnare Vandit fra Abuzzerne.

„Endnu ikke, Signor. Jeg sælger ikke min Frihed for saa godt Kjøb.“

Hans Haand holdt allerede om Pistolen.

„Forvær ikke din Stilling!“ raabte Gendarmen. „Vi er tolv med en. Enhver lødjev er spærret for dig, og bag dig er Havet.“

Philippo kaster et Blik om sig — Flugt er umuligt!

„Overgiv dig!“ lyder det atter. „Læg dine Vaaben! Du er i vor Magt!“

Et Blik paa Havet — efter Vaaden.

„Ikke saa længe jeg fornaar at dø!“

Med et Spring tilbage befinder han sig paa den yderste Rand af Klippen, der hænger over den togende Brænding.

Et Spring — et Ørig af Forsvælselse og Overraskelse lyder fra Gendarmene.

Klippen er tom.

Et Øjeblik staar Gendarmene og stirrer — saa styrter de hen til Klipperanden og ser ned i Bølgerne, hvor den uigleklige vel har fundet Døden.

Endnu ligger Taagen over den byde, snævre Bugt. Vaaden fra Smuglerkøbet nærmer sig mere og mere og er allerede tæt ved Indløbet til Bugten.

Gendarmene staar endnu taus og beklemte, da pludselig et Skrig fra flere Læber bryder den almindelige Tausethed, og mange Hænder peger samtlig ud over Søen mod det Sted, hvor Taagen hører op.

16. Kapitel.

Det er ved Solnedgang.

Endnu staar den blanke, runde Skive ligesom paa yderste Rand af Adriatichavet og kaster sine mangelfulde Stråler hen over Havspejlet. I det mørke Hav er Bittere sit tætte Hoved som op af et Lyshav.

Paa Terrassen af Slottet, hvori nu atter den gamle og med hver Dag synes deres Lykke og Kærlighed at an og fornyet.

„Hvaster du endnu, Liatta,“ siger han med et lystende Smil, „hvorledes jeg tilfod dig min Kærlighed? Det var en Aften som denne: Stjernerne i den ene efter den anden, som til Parade paa Himlens Stranden lod Brændingens majestatiske Brusen — Vittores Hoved, hvor jeg første Gang holdt dig i mine me, var omgivet af et Lysskær lige som i Dag — i Dag var det bleven mørkt som i Dag her paa Terrassen — tog dig i mine Arme og kysede Dig — lige som i Dag.“

„Og jeg er lykkelig i Dag — som den Gang,“ siger Liatta, idet hun trykkede sig ind til ham.

Den naadige Frøken

Roman

af

W. Reiffenstein-Hansen.

Paa Dansk ved

C. Reiffenstein-Hansen.

1. Kapitel.

„Den naadige Frøken tillader aldrig, at fremmede træder denne Grund; det gjør mig ondt!“

Hugo Nordheim stampede opbragt i Jorden, idet han vendte den gamle Portner Nyggen og gik tilbage til smalle Sti i gamle Ketting, hvorfra han var kommen.

Det kunde virkelig bringe en Helgen til at tale modigheden; han havde af Egnens Stjerner ladet sig de til at opholde sig her nogle Dage for at berige sig med Stiker, men hvor som helst han vendte sig hen, beundrede en smuk Udsigt, blev der sagt ham, at den Frøken havde forbudt det og det, og ingen vovede gode Drillepenge at overtræde den naadige Frøkenes Vilje.

Han vendte sig til den lille Hjør, der bar hans og Solskjær.

„Sig mig, min Dreng, kan man ikke faa den Frøken at se?“

Den lille saa forbauset op paa ham og svarede:

„Jeg mener,“ forklarede Hugo, „kan man ikke hende et Besøg?“

Drengen rystede energisk paa Hovedet.

„Hvorfor ikke?“

„Det ved jeg ikke.“

Mere kunde han ikke faa ud af ham; han var klog som før.

Han lod sin Stol bære hen paa en lille Hjør, som man kunde overse Slottet midt i den skønne Park.

Der var en henrivende Udsigt, og efter at han opstillet sit Staffeli, sendte han Drengen bort med Besked ikke at komme igjen før Klokkeren var sire.

Slottet var en gammel Bygning med fire Taarnstammer sandsynligvis fra de første Habsburgeres Taarnene var begroet med Gæs og vild Vin, og den dem vajejede et Flag som Tegn paa, at Hærskaret Stede.

Udgamle Træers Kroner rager op i Højde mod Himmelen; hvor mange Generationer havde de vel allerede set og hørt om den naadige Frøken og hendes Forfædre.

Grundende stirrede Hugo over mod Slottet, hvori den naadige Frøken vel vare? Den sidste af en gammel Slægt, en gammel Jomfru, begravet og forsvundet somme Stof! Hun maatte være strækkelig, thi altsaa med voldsom Respekt om den naadige Frøken.

Han trak ironisk paa Læberne, det kunde man se paa de hvide tænder, som han havde maattet se i alle sine male alt, hvad han lystede; hun kunde næppe aflæse den. Ja, han vilde vove det og dristigt begjære et Blik.

Men hvorfor tænke mere paa hende, hvad interesserede den gamle energiske Jomfru ham. Hans Ophold her ikke vare lange, maaske var det bedst stillet ikke at vise hende.

Klokkeren sire kom Drengen igjen.

Nordheim bemærkede en Forandring i hans straalende glade Ansigt.

„Hvad er der i Vejen?“ spurgte han, medens han sejede de forskellige Penser og pakke dem ind.

(Fortættes.)